
Spiegelmann Laura

ÉDESKEVÉS*

Antifóna

Milyen ocsmány egy nő, ha iszik.

Séta

Szerelem, holdra szállás, művészet, ezekkel a szavakkal ébrednek, sajog a fejem, az ágy mellett egy majdnem teljesen kiürített vodkásüveg, jó tizenkét év távolságtartás után immár sehogy sem kerülhettem el az utazást ebbe a bizonyos déli nagyvárosba, és még itt is kellett éjszakáznom, holott már csak a nevéől kiráz a hideg, hiába a már-már mediterrán klíma, de valahogy mégis van derű ebben a fejfájós ébredésben, nem is értem magam, valami mélyen fészkelő nyugalom száll meg, beveszek két szem fájdalomcsillapítót az erősebbikből, még mindig meztelenül rágyújtok, a cigi felénél úgy döntök, megiszom a maradék vodkát, nem sok, egy deci, ha lehet, kellemes borzongás, nézem a lábam, ahogy utána lassan húzódik vissza róla a libabőr, mosolygok is, mintha ez a szoba nem ebben a városban lenne, tusolni megyek, a fejfájásom is tompul, kezd érthetetlenül jó kedvem lenni, a zuhanyrózsából erős sugárban ömlő vízzel hosszan simogatom, kétszer kielégítem magam, mielőtt elzárnám a vizet, és a frot-tírtörülközőt a combom között átvetve, finoman leszorítva és picit ide-oda mozgatva, mintha csak a testem rándulna aprókat, harmadszor is elélveznék már az ágyon, majd fogat mosok, felöltözöm, délig ráérek, addig nagyon sok időm van, elindulok a tegnap kinézett cukrászda felé, ott kávézom, újságot olvasok, megeszem egy szelet csokitortát, már-már félelmetes a derű, amely egyre inkább szétterjed bennem, a kakaó keserűsége és az édes íz különösen jól eltalált, pici fahéjjal feldobott keveredése a számban, testet és szívet melengető tavaszi napsütés, átsétálok a közeli kocsmába, melynek teraszán még néhány vodkát megiszom, miközben ismét a szüzességem elvesztésének körülményei járnak a fejemben teljes természetességgel, mondjuk, abba inkább nem gondolok bele, most mi lehet az immár ötvenes volt testnevelőtanárossal, mi a feleségével és főleg a gyerekeivel, akikkel ma már talán inkább bújniék össze, mint az apjukkal, majd sétálni indulok e számomra mindeddig idegen és ellenséges város ékszerdoboz-belvárosában, valami beláthatatlan ok miatt folyamatosan mosolygok, mintha minden kín és bánat, amit eddig meg kellett élnem, csak azért lett volna, hogy most érthetetlenül jól érezzem magam, minden szenvedésem oly csekély jelentőségű és távoli emlékként tűnik most fel, mintha nem is nagyon lenne közöm hozzájuk, szokással ellentétben megnézem a kirakatokat is, szerelem, holdra szállás, művészet, mondom magamban, ezek keserítették meg az életemet eddig, most pedig mintha e

* Részletek a Magvető Kiadónál a közeljövőben megjelenő regényből.

szavak kimondása vidítana föl, miközben úgy van szerelmem, hogy már rég nincs, maga a holdra szállás volt ő számomra, és művészet, hogy túléltem, megmosolygom a saját hülye szócicemet, szerelem, mondom újra, és nem kap el a vágyakozás senki iránt, de még azt sem szeretném, ha szerelmes lennék, egyáltalán nem hiányzik az életemből ez már, holdra szállás, folytatom a fogalomtisztázást, igen, volt egy holdam, csak az enyém, legalábbis naivan ezt képzeltem, de csak a sivár iszonyat maradt meg, az az enyém csupán, és a szégyen, hogy mégis megtagadtatott tőlem megalázkodó kérésem teljesítése, mert eszerint mégsem voltam senki, senki volt a holdon, eddig jutok, és inkább nem folytatom, meg akarom őrizni ezt a csöppnyi, nyilván mulandó derűt ebben a városban, s közben veszem azt észre, hogy akaratlanul bár, de egyre inkább a Tiszahíd felé tartok, amikor meglátom a fémszerkezet fehér ívét, kis szorítást érzek a gyomromban, szinte azonnal el is tűnik, ám egy kocsmá van előttem, bent csábító félhomály, a biztonság kedvéért megiszom itt még egy vodkát, majd kilépek a hirtelen vakítóvá váló napfénybe, és hunyorogva elindulok, át a hídon, csodálatos, jár fejemben a szó, és most sehogy sem érzem giccsnek, a vízfelszínen tükröződő fények még inkább elvakítanak, és hiába próbálok visszaemlékezni, nem tudom, melyik oldalon mentünk akkor, csak arra emlékszem, hogy a jobbán sétáltam, megállok a híd közepén, onnan nézem a lomha víztömeget, a nap melegíti a hátam, egy hirtelen szellőkéstől kiráz a hideg, továbbmegyek, a fasor megnyugtató árnyékai közé átérve visszanezdek a hídra, és nem a győzelemre gondolok, hogy képes voltam végigjönni rajta, hanem valami szeretetfélét érzek iránta, ez *tényleg* meglep, de a fasor iránt is mintha valami hasonlót éreznék, nem tudom, végigmegyek rajta, úgy húsz méter után teljesen el is tűnnek az autók zajai, csend van, csak néha töri fel egy-egy madárfütty, a liget túloldalánál áll egy gyorsbűfé bódéja, szélesen mosolygok az arcomba hajoló bűdös szájú férfirra, míg vodkát kérek, a könyöklőre teszem, és rágyújtok, azt hiszem, kibékülök ezzel a várossal, meglepő módon és időben, előttem a főút, a forgalom iszonyú zajos és bűdös, továbbmegyek az út mentén, kicsit szédelgek, de most valahogy ez is jólesik, jobbra meglátok egy kocsmát, bemegyek, kávét kérek és Unicumot, majd meglátva a zenegépet, némi aprót is, a poharakat a sarokban álló asztalra teszem, a wurlitzer kínálata meglehetősen szegényes, végül Madonna vallomáslemeze mellett döntök, akkurátusan bedobom az összes aprót, hogy a teljes lemezt végighallgathassam, a pultról elveszem a másik megyei napilapot, azt olvasgatom felületesen, miközben fürdöm a zenében, ahogy pedig újabb és újabb vodkákat kérek, egyre furcsábban néz rám a csapos, a bő egy óra alatt, amíg a zene a végére ér, legalább ötöt megiszom, de nem tudom, közben mintha lenne egy látomásom is, szerelmem belép az ajtón, rám köszön, elmosolyodik, aztán kimegy szó nélkül, nem követem, csak majd ahogy lecseng az utolsó szám gitártémája, *kedveld, vagy ne*, fennhangon köszönve távozik, és belátom, hogy nem fogok eljutni oda, ahová kellene, úgy tűnik, nagyon tartoztam valakinek vagy valaminek ezzel az úttal, mert ahogy tegnap nem bírtam bemenni a kapcsolati tréningre, ma sem fogok, nem baj, közben kissé felhős lett az ég, ismét szélesen mosolygok a bűdös szájúra, ő kajánul vigyorogva tölt, de nem mond semmit, a ligetben leülök egy padra, mert úgy érzem, nem bírok továbbmenni, egy cigi után mégis erőt veszek magamon, a hídon már mintha támolyognék, de kihúzom magam, a nap megint előbújik, most szinte fáj, ahogy süt, de azért viszonylag jól vagyok, messze még a szállásom, a belvárosban bemegyek még néhány kocsmába, majd egy boltba is, veszek egy üveg vodkát, na most jó lenne végre lefeküdni, megmosolygom délelőtti részeg magamat, szerelem, holdra szállás, művészet, gondolom, balett a mocsárban.

Műveljük kertünket

Minden esemény egyetlen láncsort alkot ezen a legeslegjobb világon, mert bizony ez a világ a lehető világok legjobbika, és szükségszerűen minden a lehető legjobban történik e legeslegjobb világon, legalábbis akadnak jó páran, akiknek ez határozott meggyőződése, számomra azonban igencsak körülményesnek tűnik mindezt maradéktalanul és bármiféle kétely nélkül elfogadni, de hát mit is fogadhatna el a ködben tévelygő maradéktalanul és mindenféle kétely nélkül, amikor szürke ködfátyol borul rá, ugyanaz a massa vesz körül, amelyben csak lebegtem, már amennyire emlékszem az eszméletlen állapotomban tapasztaltakra, halálközeli élmény, mondhatnám, ha ez a szókapcsolat nem lenne már foglalt az alagút végén feltűnő, megnyugtató és hívogató fény látására, mely tőlem megtagadtatott, csak a kongó szürkeség lehetett osztályrészem ebben a lehető legeslegjobb világban, ennek minden bizonnyal nem a legeslegjobb kórházában, a toxikológiai osztály aktuális megmentendőjeként, s magamhoz térve sem változott sokat a helyzet, mert a köd átjött erre a világra is, ez a puha gyolcs vesz körül azóta folyamatosan, melyben néha feltűnnek mások is, de gyorsan el is távoznak a riasztó szürkeségből, valóban minden esemény egyetlen láncsort alkot ezen a legeslegjobb világon, mert amikor a katétert ellenségesen kihúzta belőlem a Brünhilda-imitátor ápolónő, cseppet sem óvatosan, vagyis szándékosan nagy fájdalmat okozva, emlékezzek csak jobban arra, mit csináltam, mintha nem emlékeznék egészen pontosan magamtól is, napokig égett még a húgycsővem, fáj minden egyes pisilés, mely azonnal felmarta az épp csak sarjadzó hegesedést odabent, amikor kitepte azt a műanyag vackot belőlem, hatványozott undorral közölte, hogy visszaszítózó szagú és színnű hüvelyváladékomat, mellyel elkerülhetetlenül találkozniuk kellett, amikor bekatétereztek, leküldték tenyésztésre, és nincsenek túl fényes kilátásaim, szerinte bizony ügyesen összeszedtem valami undok nyavalyát, meg is érdemlem, mondta, miközben a kintől némán lihegtem félig ülő helyzetben lekötve, amikor pedig kioldotta a bőrszíjakat, először meg akartam ütni, de a karom nem mozdult, megpróbáltam felállni, de a lábam nem tartott meg, ő lökött vissza a megemelt támlájú ágyra, na nehogy már most törjön be a fejed a kövön, sziszegte, meg hogy előbb mozgassam óvatosan elgémberedett végtagjaimat, előbb úgyis a zsibbadás ezer túje jön, majd az elviselhetetlen fájdalom fél perce, vigyorgott kárörvendőn, aztán megpróbálhatsz járni, mondta, és otthagytott, jóslata kivételesen pontos volt, elviselése közben azon is elgondolkodhattam volna, hogy vajon mire utalt ezzel a baljós hangzású tenyésztéssel, de a szomszéd ágyon fekvő idős férfi azt mondta, hogy isten hozta, kisasszony, nagy szerencséje volt, két hete fekszem itt, de maga az első azon az ágyon, aki kinyitotta még a szemét azután, hogy oda fektették, kisasszony, túlélte, nem tudom, miért tette, és semmi közöm hozzá, de remélem, most már másképp gondolja, és nem akarja újra megpróbálni ezután, láttam én, volt a maga pulzusa tizenhét percenként, csak úgy pörögtek maga körül az orvosok, mind be volt szarva, már megbocsásson a kifejezésért, de mind be volt szarva, hogy maga is meghal, mint mindenki azon az ágyon, csak én hatot láttam kimúlni ott, a maga májkómája úgy konjugált a szívelégtelenséggel, hogy ezek itt tényleg mind beszártak, kisasszony, nem mondom, hogy nem értem magát, aki csinos hölgy, és vajon miért is tehetette, mert semmit sem tudok magáról, de mégiscsak magához tért, nagy szerencséje volt, alighanem, csak pislogtam rá a ködből, majd megkérdeztem, hogy van-e egy cigarettája, készséggel adott, s cinkosan azt is elárulta, hogy mindenki a folyosó túlsó végén lévő vécébe jár dohányozni, mert egyébként mindenütt tilos, de ott még

épp hogy elviselik, felajánlaná a segítségét is, hogy elkísér, látja ő, hogy gyenge vagyok még, de épp most kötötték be neki az infúziót, esemes kezelés, tudja, nem értettem elsőre, csak lassan lett világos, valahol a folyosó közepe táján, hogy az SM-re gondolt, *Sclerosis Multiplex*, talán a legrosszabb, amit elgondolhat az ember, másoknak vagy magának, aprókat lépve haladtam a falat támasztva bal kezemmel ezen a legtökéletesebb világon, éltem, volt cigarettám, jövőképnek ennyi épp elég volt akkor, két nap múlva jött az eredmény, hogy ocsmány hüvelyi gombás fertőzésem van, minden esemény egyetlen láncsort alkot, ez volt hát szerelmem búcsúajándéka, mi tagadás, elragadóan stílusos, egészen közlőrl kellett ismerkednem a *Candida Albicans* nevű fakultatív parazitával, milyen szép név egy élősködőnek, gondoltam még hónapok elteltével is, pedig akkor már nagyon eilegem volt a megszorításokból, a diétából, a nélkülözésből, a száípenészemet, mert az is lett, már lekezelték, májam, gyomrom és tudóm azonban még mindig a *candidiasis* foglya volt, ezt csak belül érezhettem, legszebb részem azonban kínban és gusztustalan folyásokban sínylődött, *Candida Albicans*, milyen szép név, ezzel biztattam magam, miközben szenvedtem szerelmem búcsúajándékától, azt nem akarom megtudni, ő kitől hozta, s kinek adta még tovább, remélem, nem túl sok nőnek, csak bízni tudok abban, hogy ő is kezelte magát, és betartotta a biztonsági előírásokat a későbbiekben, mindenesetre még aznap este, miután a belgyógyász konzulens délután elmondta, mi következik, mire számíthatok a következő egy-másfél évben, írtam neki egy SMS-t, *Szerelmem, köszönöm a Candidát (is), igazán kedves tőled, remélem, más nem lesz, azonnal menj el urológushoz, te geci*, a belgyógyász kérdezősködött, mi történt velem, hogy ennyire legyengült a szervezetem, enyhe nátha, mondtam, mert mit kezdett volna a zsákutcába futott ló képével, hogy akkor már vagy három hete nem tudtam, mi történik velem, egy szerda este volt, úgy emlékszem, tizennyolc óra huszonhét perckor, hogy szerelmem kilépett az ajtómon, s azóta kívül kerültem az időn, száalmas pragmatizmussal sikerült megvalósítanom néhány filozófus és sokkal több nagyravágyó semmirekellő legrégebb vágyát, kívül voltam mindenben, időn és téren, a napok és hetek össze is folytak teljesen, *supermaraton*, így neveztem nyomorult futásomat a valóság kíméletlen tényei elől, nem volt akkor száraz napom, ébredéstől elalvásig ittam, arról fogalmunk se legyen, milyen helyeken aludtam egyáltalán el, már amikor elaludtam, aztán néhány nap után a telefonom akkumulátora lemerült, nem töltöttem föl, csak kitettem ritkás otthon tartózkodásaim egyikén a hűtő tetejére, nem fürödtem, alig ettem, azt hiszem, kirúgtak akkori munkahelyemről is, pedig ottani munkatársaim, sőt főnökeim is igazán toleránsak voltak egyébként, a kórházból kikerülve nem is kerestem már meg őket újra, az a nagyjából három hét maga volt a pozitív pokol, mindig sikerült nyitva tartó kocsmát találnom magamat sajnálni, vagy ha nem, hát legalább egy éjjel-nappali boltot, aminek bejárata elől senki sem kergette el az ott egyedül italozó, egyre visszataszítóbb külsejű csajt, később már csak nőt, majd azt sem, nyilván egy hét se nagyon kellett, hogy hajléktalannak tűnjek, néha azért hazataláltam, de akkor is minek, csak kevéske megtakarított pénzemből vettem el újabb részleteket, mert újabb ivóhelyek felkutatása következett, egyedül sokat túrt pinámat nem nyitottam ki senkinek, holott jöttek ajánlatok szép számban, kinézetemtől, állapotomtól függetlenül, ki érti az idióta férfiakat, senki és sehogy sem tudott volna *eleget* ajánlani, mindezt persze csak az alkoholtól ködös váznon keresztül láttam a belgyógyással szemben törökülésben ülve, aki ugyan mit kezdett volna a zsákutcába futott ló képével, enyhe nátha, mondtam, ő inkább nem kérdegetett tovább, ellenben elmondta, hogy nem lesz egyszerű a terápia, és nagyon együtt kell működnöm, ha meg

akarok győgyulni, konkrétan e pillanatban még az életem is veszélyben van, bár magamhoz tértem a májkómából, olyan szervi problémákat diagnosztizált, melyekre nem is számítottam, májam, gyomrom és tüdőm viszonylatában, azzal együtt engem mondjuk nem lep meg, de őt igen, akkor én vagyok neki a kihívás, kezdjen velem valamit, hogy túléljem, mondtam nem túl nagy meggyőződéssel, de erre a kirendelt pszichiáter sem tudott reagálni, a kókler, a belgyógyász konzulens jelentését is a kezében tartva öntelt vicssorral jegyezte meg, emlékeznek csak jobban arra, mit csináltam, mintha nem emlékeznek egészen pontosan magamtól is, majd cinikusan épp kedvenc kémikáliámat, igaz, csak az egynegyedes hatóanyagút írta ki napi háromszori rendszerességgel kötelezően, szigorúan ellenőrizve a hatóanyag és a segédanyagok megfelelését a Candida-diéta szigorú követelményeinek, minden esemény egyetlen láncsort alkot ezen a legeslegjobb világon, mert e fakultatív parazita amúgy mindenkiben jelen van, mi több, elengedhetetlen a jelenléte, elvégre a normális bélflóra részét képezi megfelelő bakteriális felügyelet alatt, vagyis megelőző célzatú irtása kifejezetten ellenjavallt, ez a világ bizonyosan a lehető világok legjobbika, hiszen ez a szép nevű gomba csak károsodott védekezőképesség esetén jelent gondot, és szükségszerűen minden a lehető legjobban történik e legeslegjobb világon, nyilván kellett nekem az a férfi, az én privát holdam, aki nem csak nekem kellett, és akinek nem csak én kellettem, így hozta nekem házhoz a kint, amit a kezelés jelentett, az injekciók még csak hagyján, a lenyelendő tabletták is elviselhetőek voltak, de a hüvelytabletták behelyezése már nagyon fájdalmas volt, hiába próbálkoztam a csontszáraz, idegenszerű műanyag applikátor helyett pusztá kézzel a megfelelő helyre juttatni őket, ezen az sem segített sokat, amikor kissé olajozottabbá tenni kívánván a dolgot, előzetesen hosszan simogattam legszébb részem, a kín mégis ugyanaz maradt, de a legnagyobb, a valódi gyötrelmek mindezeneken túl voltak, a diéta, a nélkülözés keserves hónapjai, nem ehettem kedvem szerint, szigorúan el kellett kerülnöm minden olyan élelmiszert, amely a gombák eledelét képezi, finomított cukor, cukorkák, csokoládé, cukrozott üdítőitalok, szörpök, élesztővel készült élelmiszerek felejtésre, szájalomra méltó sóvárgásra ítélve jó időre, erjedt, illetve erjedéssel készült termékek, így például az ecet, az ecetes ételek, a penészgombás termékek megtagadtattak tőlem, a sajtok hiányoztak leginkább, minden olyan élelmiszer tilos volt, amely megterheli a szervezetet és az immunrendszert, ezek után csak egy nagyon szűk fogyasztható kör maradt, szinte folyamatosan éhes voltam, de nem a gyomor telítettségérzete hiányzott igazából, hanem az íz szimfóniája, melynek újbóli tapasztalására még jó ideig esélyem sem volt, már ha valóban betartom a diétát, és legalább ugyanennyire, ha nem sokkal jobban, márpedig ha őszinte vagyok, legalábbis magamhoz, igazából sokkal, de tényleg sokkal jobban hiányzott az alkohol, mindenféle szeszesital, melyektől szintén eltiltattam győgyulásom érdekében, bepróbálkoztam ugyan különböző trükkökkel, de nem lehetett engedni, ekkor kaptam rá, ezekben az alkoholtalalommal dúsított nélkülöző hónapokban a kannabiszszármazékokra, korábban csak ritka alkalmi fogyasztó voltam, lévén rendes alkoholista, de ha minden kötél szakad, mégiscsak jól jönnek egyéb mentőövek, gondoltam, az ember lánya mégiscsak rákap ezekre az illegális hatóanyagú szerekre, melyektől egyébként rendre rosszul volt korábban, tiszta fejjel úgysem képes elviselni semmit maga körül, aztán már otthon is nevelgettem két tövet, a nyolc-tíz magból, ami véletlenül kipergett az egyik vásárlásból származó szárvégből, ennyi gondolta érdemesnek szerény személyem a megszánásra, az ablak előtt növekedtek napfürdőben a kiszáradt vízipálmák virágládájában, termettek is szépen, már majdnem normális életem volt újra, volt új

munkahelyem, jóval intoleránsabb, mint az előző, ám elviseltem, amíg lehetett, az ott terjedő verbális agressziót is, bár nem sikerült végigvinnem az *öntudatos, erős és kikezdtelennel kollegina* szerepét, egyszer csak összecuklottam a macsótámadások alatt, mindegy is, mit mondott az a szerencsés faszi, egyszer csak elbőgtem magam, épp mint egy öt éves, két nap múlva onnan is kiléptem, a csúnyácska HR-munkatárs igencsak értetlenkedett, könnyű volt neki, öt hetente egyszer legalább megbaszta valamelyik kiemelt ügyfelünk, jobb híján, de én akkor már vagy tizennégy hónapja nem értem hozzá senkihez, mert a diéta legkegyetlenebb része a szexuális önmegtartóztatás volt ezen a legeslegjobb világon, mert mindenki felelős mindenkiért, még óvszerrel is kockázatos lett volna belemenni bármibe, ha már nagyok az igényeim, márpedig igen nagyok, és ha valakivel testi kapcsolatba kívánok kerülni, úgysem elégszem meg a pusztá dugással, hogy a farka, esetünkben latexborításban, bennem köpjön fel-alá, ráadásul ebben a defenzív alapállásban is elkerülhetetlenül érintkezik nedveimmel, konkrétan a fertőző hüvelyváladékkal, mérgező pinavizemmel, ahogy akkoriban nemegyszer becézgettem legszebb részem édes nedvét, büntettem magam az intakt személy mítoszával, pedig mennyire hiányzott a másik testének odaadó ölelése, hogy érezzem, valaki mennyire kíván engem, élvezzem a bennem mozgó kemény húsdarabot, és ugyanilyen érthető okok miatt nővel sem bújhattam össze, pedig ekkorra már majdnem elfelejtettem a korai stádium iszonyú viszketéseit, a szerelmemnek köszönhető újabb álmatlan éjszakákat, melyeket azzal töltöttem, hogy megpróbáltam kikaparni magamból, legszebb részből a kint, igyekeztem csillapítani a szüntelen égő viszketést a puncimban, ehelyett csak apró véres sebek lettek rajta és benne a türelmetlen vakarózástól, melyben semmi örömöm nem volt, holott már majdnem elfelejtettem a szúrós, undorító szagot, mely belőlem, koncentráltan az ágyékomból áradt már négy vagy hat órával a zuhanyozás után, majdnem elfelejtettem a gusztustalan fehéres váladékot, melytől jó néhányszor még émelyegtem is a vízszög alatt meglátva, szükségszerűen minden a lehető legjobban történik e legeslegjobb világon, *Candida Albicans*, te leghűségesebb kísérőm e lehető legeslegjobb világon, hosszú szárazság volt, szerelmem búcsúajándéka, négyszázharminckilenc napig (írd és mondd 439 napig) nem ihattam alkoholt, és nem szeretkezhettem, maga volt a pokol, három nap Canossa ehhez képest semmi, de tényleg, majdnem beleőrültem, kiköthettem volna akár a toxikológián újra, ezúttal *tényleg* biztosra menve, de kibírtam azt a tizennégy és fél hónapot, *ami nem öl meg, az megerősít*, végre tisztességgel megvacsorálhattam, ízorgia volt a hagymás-tojásos kakas-herrepörkölt, amit elkészítettem immár végtelen türelemmel magamnak, ezt jó előre, mint egy közép-fajsúlyos rituálét elterveztem, hogy megad hassam a módját, utána nyugodt ritmusban, de a hosszú szűkölködésben megszokott módon a tévét bámulva két óra lassú leforgása alatt megittam egy üveg édes pezsgőt, az egyetlen még virágzó kender-tövet darabokra vágtam a kenyérvágó késsel, bele egy szemeteszsákba, már majdnem teljesen kiszáradt a combom között nevelgetett kis kertecske, lefeküdtem aludni félig-meddig megelégedetten és váratlanul részegen, másnap már férfiakra vadászhattam, hisz minden esemény egyetlen láncsort alkot ezen a legeslegjobb világon, és a korántsem meglepő gyorsasággal, bár a rutinját veszített szomorúságával felszedett alkalmi ismerősömmel lefolytatott alsó-közepes minőségű (és a pontosság kedvéért: óvszerrel lefolytatott, kiábrándítóan rövid) kúrát is mindenkefelettinek értékeltem, szürkés ködmasszában lebegve, ám érthető módon, mert talán igaz lehet, hogy ezen a legeslegjobbnek nevezett világon minden egyes esemény valóban egyetlen láncsort alkot, mégsem vagyok ebben teljesen biztos, és ekkor már várt a munka a kertben.